

האחות החכמה

אוקראינה

חיו פעם בכפר אוקראיני אח סאניה ואחות
דוניה. סאניה עבד לפרנסה בעיר ודוניה
דאגה לבית בכפר.
יום אחד הגיעה הודעה מסאניה "מחר אגיע
הביתה לחופשה."

דוניה שמחה. "במה לכבד את האח
כשיחזור? אא, סאניה אוהב קציצות!"
הכינה דוניה קציצות, שמה במחבת על
התנור.

"אוי שכחתי! האח אוהב תירוש!"
היא רצה למרתף, התחילה למלא קנקן
בתירוש מהחבית.
"אוי! הקציצות ישרפו!" היא הורידה אותן
מהתנור ושמה על החלון, שיתקררו.
"אוי! שכחתי לסגור את ברז החבית. התירוש
יברח!" היא רצה חזרה למרתף ואבל התירוש
כבר ברח כולו. על הרצפה שלולית תירוש.
"אוי! אחי יכעס. הכל על הרצפה!"
בפינה עמד שק קמח. היא שפכה את הקמח
על השלולית והתחילה לדרוך עליו.
"אא, עכשיו כבר הכל יבש. אוי! החתול יאכל
את הקציצות!" והיא רצה שוב למטבח. אבל

החתול כבר מזמן גמר את הקציצות. עכשיו
כבר אין קמח, אין קציצות ואין תירוש.
אבל האח הגיע במצב רוח טוב. הוא עבד
קשה, הרוויח הרבה כסף ולא נזף בה בכלל.
"דוניה" הוא אומר "אלך עכשיו לבית
החרושת שבכפר ואביא פחים לכיסוי הגג.
ואת הכסף אני שם כאן, בתיבה."
ודוניה שואלת אותו:
"איזה כסף זה? כסף צריך להיות זהוב או
כסוף, וזה רק ניר צבעוני."
"כן, כן. ככה זה."
האח הלך ודוניה התיישבה ליד החלון. ליד
הבית עובר רוכל עם כלים שונים.

"היי יפתי. אולי את זקוקה לסירים?"
"צריכה סירים, רק אין לי כסף של ממש. הכל
רק ניר צבעוני."
"תראי!"
היא הוציאה את הכסף מהתיבה והראתה לו.

כסף כמו כסף. שטרות של חמישה, עשרה,
מאה. הסוחר ראה שהאישה טיפשה.
"טוב. אקח את הכסף. קחי את הכלים שאת
צריכה."

דוניה לקחה כלים, מילאה את כל המטבח.
על החלונות סירים, על הספסל מחבתות, על
השולחן קנקנים..

האח חזר, פתח רחב את עיניו:

"דוניה מה זה?"

"כלים."

"מאין לקחת?"

"קניתי."

"מאין לך כסף?"

"לא בכסף. בניירות הצבעוניים שהבאת."
"דוניה! הרסת אותי לגמרי! עכשיו אני חייב
לחזור העירה, שוב לעבוד שם. אבל עכשיו
את תלכי יחד אתי. תתכונני."

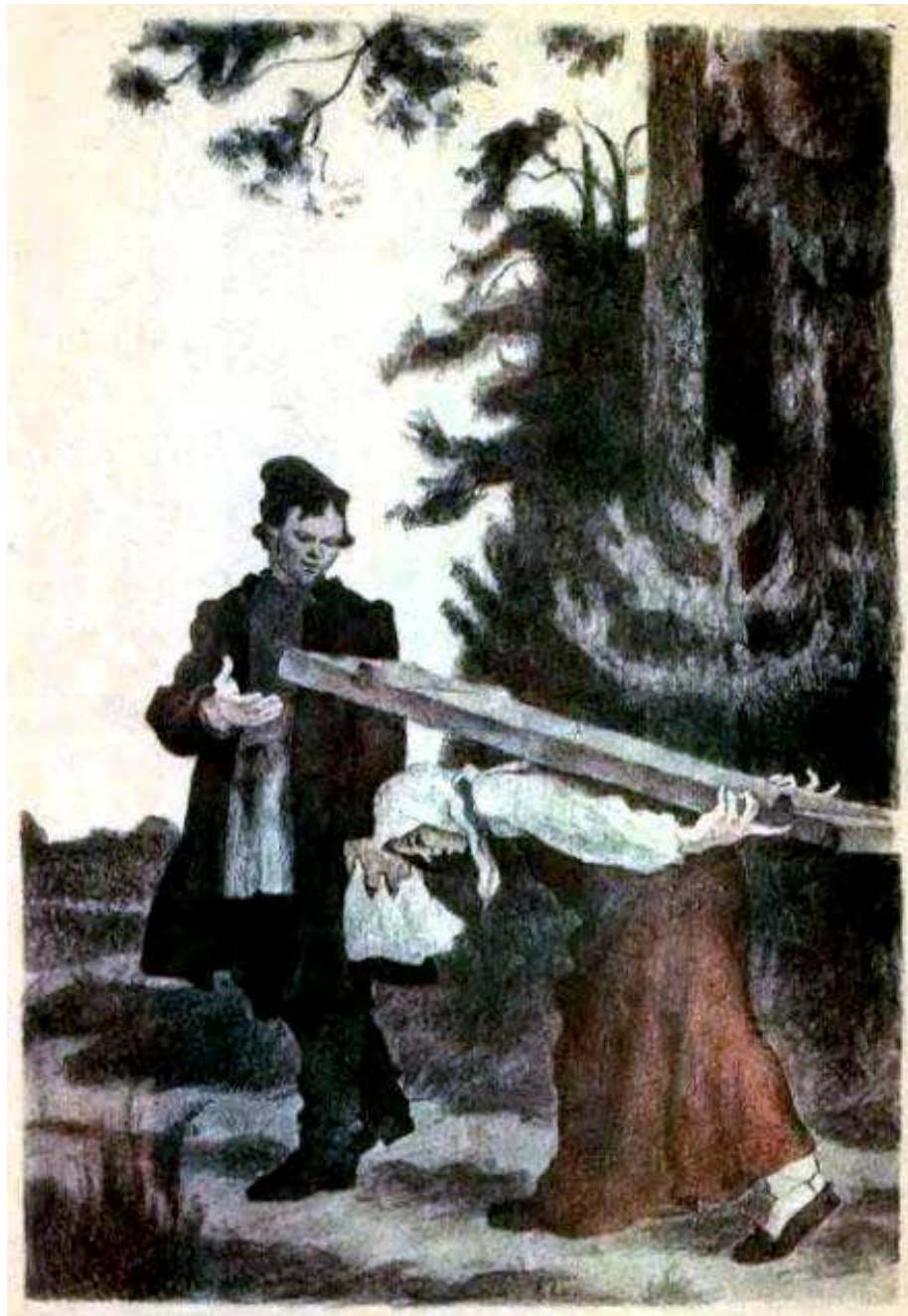
ופתאום סאניה רואה שדוניה מורידה את
דלת הבית מהצירים. דלת מעץ אלון, כבדה.
"בשביל מה זה?"

"אולי נצטרך ללון בשדה פתוח, תחת שמיים.
בלי דלת אפחד."

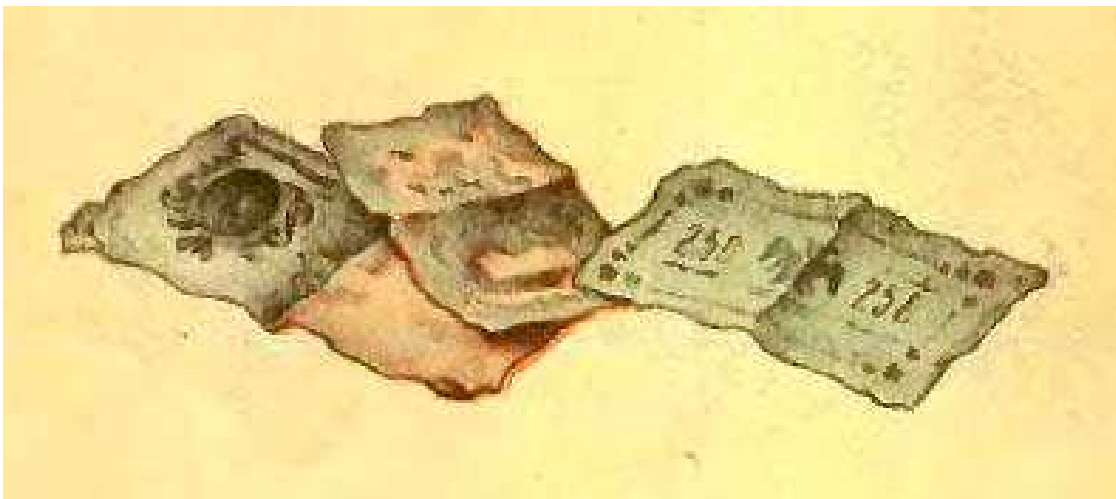
האח משך בכתפיים, הולך קדימה ודוניה
אחריו, עם הדלת על הגב.

הלכו עד הערב. חושך כבר. על פרשת

הדרכים עומד אורן גבוה. אומר סאניה:

"נעלה על האורן, נלון על הענפים שלו. כך
יהיה בטוח יותר."
עלה האח על האורן ודוניה מטפסת אחריו
עם הדלת. שמה את הדלת על הענפים
ונשכבה עליה.
בלילה עברה ליד האורן העגלה של רוכל כלי
הבית. הוא נזכר:
"איך, כמה קל היה לרמות את הבחורה
הטיפשה. צריך עכשיו לספור כמה כסף
קבלתי אצלה."
הוא ירד מהעגלה, התיישב תחת העץ וספר
"חמישה, עשרים, חמישים..."
דוניה שמעה את הספירה ורצתה לראות מי

מדבר למטה. זזה לקצה הדלת כדי לראות
טוב יותר והדלת התהפכה, נפלה ודוניה
נפלה אתה ישר על הרוכל.
הרוכל לא הבין מה קורה. חשב שאיזה שדים
מתנפלים עליו. הוא צעק מפחד, קפץ על
העגלה, הריץ את הסוסה ונסע בדהירה
הביתה בלי להסתכל אחורה.
האח ירד מהעץ וראה – הנה הכסף שלו מונח
על הדרך.
"דוניה! הכסף שלי!"
ספר – הכל כפי שהביא מהעיר.
"נו דוניה, נחזור עכשיו הביתה. לא צריך
ללכת שוב העירה."